

יבירו בו. חור לפולך, ונמן אותו לאמור.

לויים סרח במקדים. מה עשה הפלך? הוציא אותו ואת amo עמו מתוך היכל ואמר: פלו שניכם, ושניכם פסלו את הגלות והפליקות שם. בין שנייכם פסלו כאחד, איז אדע שבני ישוב בראשי.

בך ישראל, בני ספלך קדושם, הוריד אותם למצרים. ואמ אמר שבאתו זמן לא חטא - תgorה שגור הקדוש ברוך הוא בברית בין הבתרים היתה ראייה להתקים, והקדוש ברוך הוא השגיח על שני דברים: אחד על אותו דברו שאמר אברם (בראשית ט) בפה אדע כי אירשנה, זה הי סבה ועלה. אבל עד שיצאו ממצרים לא היה גוי ולא היה ראוי בראשי.

פחח ואמר, (שיר ב) בשושנה בין החוחים בן רעיה בין הבנות. רצה הקדוש ברוך הוא לעשות את ישראל כמו שלמעלה ולהיות בשושנה אחת בארץ כמו שלמעלה. והושנה שמעלה ריהם ונכחלה מלך שאר הורדים שבعلوم אינה אלא אותה שעולה בין החוחים. וזה דרך בראשי. וכן בין השבעים זרע שבטים זוגות, שהיו שבטים נפש, והכניהם לבין החוחים, ואotton חוחים, מיד שהיו הם שם וגנות, העלו ענפים ועלים ושלטו על העולם, ואז פרחה ביניהם השושנה.

בין שרצה הקדוש ברוך הוא להוציא שושנה וללקט אותו מביניהם, אז יבשו החוחים ונורקו והתכלו ולא נחשבו לכלום. בשעה שהולך ללקט את השושנה הוזיל החיציא בנו בכוון, באותו זמן החל הפלך בתוך בפה חילות גודלים ושליטים עם

دلא ינדעון ביה. אהדר לגבי מלפआ, יהביה לגבי אמיה.

ליומין סרח במלקדים. מה עבד מלפआ. אפיק ליה ולאמיה בהדייה מגו היכלא, אמר פרוייכו הכהן, ופרוייכו הסבלון גלוותא, ומלקיותא פמן. כיוון דפרוייכו הסבלון בחדא, קדין ידענא דברי יתוב פדקא חזוי.

בך ישראל בני דמלפआ קדיישא איינו. אחים לון למצרים. וαι מימה בההוא זמנא לא חאבו, גורה דגער קדשא בריך הוא בין הבתרים הוה אתחיזי למחיי קיים, וקידשא בריך הוא אשכח לתרין מלין, חד בגין ההיא מלה דאמר אברם, (בראשית ט) במא אדע כי אירשנה, דא הוא (דף קפ"ט ע"ב) סבה ועילה. אבל עד דנפקו מצרים, לא הו גוי, ולא אתחו כדקא יאות.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) בשושנה בין החוחים בין רעיה בין הבנות. בעא קדשא בריך הוא לمعد לון לישראל גיגונא דלעילא ולמהוי שושנה חדא באירוע, גיגונא עלאה. ושושנה דסלקה ריחא, ואחריד מל שאר וורדין דעלמא, לא הו אלא ההיא דסלקה בין החוחים. ודא ארחה כדקא יאות. ועל דא זרע שביעין זוגין, דהוו שבעין נפש, ואעיל לון בין החוחים, ראיון חוחים, מיד דהוו אינון זוגין פמן, סליקו ענפין וטרפין ושליטה על עצמא. וכדין פרחת שושנה בינייהו.

כיוון דבעא קדשא בריך הוא לאפקא שושנה ולקית לה מבינייהו, קדין יבשו חוחים, ואזריקו, ואשתציאו, ולא אתחשבו לבבים. בשעתה דאזיל למלך שושנה דא, לאפקא בריה בוכירה, בההוא זמנא אזל מלפआ גו במא חיילין רברבנין ושליטין, עם דגlin